

Arrest

nr. 253 563 van 27 april 2021
in de zaak RvV X /

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 maart 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Jemen te zijn, geboren te A. op [...] 1994.

Op 6 januari 2020 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Eurodac-treffer toonde aan dat aan verzoeker in Spanje een verzoek om internationale bescherming had ingediend op 26 december 2019.

Op 20 januari 2020 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van de Dublinprocedure in het licht van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 17 februari 2020 aanvaardden de Spaanse autoriteiten de terugname van verzoeker.

Op 10 maart 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een overdrachtsbesluit ("beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" - bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam : A.-N.
voornaam : R. A. H. A.
geboortedatum : [...]1994
geboorteplaats : A.
nationaliteit : Jemen (Rep.)*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer A.-N., R. A. H. A., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Jemen te zijn, bood zich op 30.12.2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 06.01.2020 diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in en legde daarbij geen documenten voor. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort was verloren in België.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Spanje op 26.12.2019.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 20.01.2020. Hij verklaarde een partner te hebben en geen kinderen. Hij verklaarde dat zijn partner momenteel in Jemen verblijft. Hij verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Jemen verliet in januari 2019 en naar Saoedi-Arabië reisde. Hij verklaarde dat hij in Saoedi-Arabië verbleef tot 23.07.2019 alvorens naar Turkije te reizen. Hij verbleef in Turkije tot 16.10.2019 alvorens hij naar Ecuador reisde. Hij verklaarde dat hij Ecuador verliet op 22.12.2019 en via Spanje naar België reisde.

De betrokkene verklaarde dat hij verplicht werd om zijn vingerafdrukken af te staan in Spanje maar dat hij er geen verzoek voor internationale bescherming indiende.

De betrokken stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij informatie verzamelde op het internet en bij vrienden. Hij verklaarde dat België op basis daarvan een goed land voor hem lijkt. Hij verklaarde tevens dat hij een vriend heeft die in België studeert. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij er niemand kent. Hij verklaarde slechts één vriend te hebben in Europa, die in België verblijft.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 12.02.2020 verzoekt de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Hij verklaart dat hij last heeft van medische en psychologische problemen. In de tussenkomst wordt gewezen op condities betreffende opvang en behandeling van verzoekers in Spanje. Ten eerste wordt verwezen naar het Tarakhel-arrest en wordt beweerd dat België omwille van de kwetsbaarheid van betrokkene bijkomende garanties dient te vragen aan de Spaanse autoriteiten. Ten tweede wordt gewezen op het systeem van opvang dat in Spanje in drie verschillende fases verloopt. Ten derde wordt gewezen op een aantal passages betreffende de opvang uit het AIDA-rapport. Ten vierde wordt verwezen naar de situatie in Ceuta en Melilla en naar het gebruik van zogenaamde 'pushback' procedures daar. Ten vijfde wordt er in de tussenkomst gewezen op het feit dat verzoekers moeilijk toegang verkrijgen tot de Spaanse arbeidsmarkt en onderwijs. Ten slotte wordt er gewezen op tekortkomingen in gespecialiseerde gezondheidszorg voor verzoekers die het slachtoffer waren van foltering of andere vormen van misbruik. Op 11.02.2020 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Spaanse instanties, die op 17.02.2020 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel

risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Spanje werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten.

De betrokkene voerde in de tussenkomst dd. 12.02.2020 aan dat een overdracht aan Spanje zonder bijkomende garanties strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Hierbij verwijst hij naar rechtspraak van de RvV en het EHRM (uitspraak in zaak 'Tarakhel'). Hieromtrent beamen we dat het EHRM in de bovenvermelde zaak, met verwijzing naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011, stelde dat verzoekers voor internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig hebben : ('In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection'). Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie verzoekers voor internationale bescherming in Italië en benadrukte verder de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. Toch wensen we op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke aan een verantwoordelijke lidstaat garanties moeten worden gevraagd. We wensen te wijzen op de verschillen in context tussen Spanje en Italië en zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien niet zomaar worden vergeleken met die in Spanje.

In de tussenkomst verwijst de betrokkene naar de levensomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ('Centro de estancia temporal para inmigrantes') in Melilla en Ceuta en in de detentiecentra, de CIE ('Centro de Internamiento de Extranjeros'). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of in een detentiecentrum zal terecht komen. Er wordt tevens verwezen naar het gebruik van de zogenaamde 'pushbacks'. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de Spaanse instanties instemden met ons verzoek voor overname. Er is dus geen enkele reden om aan te nemen dat betrokkene in een situatie terecht zal komen waarin hij kan worden terug gedreven.

In de tussenkomst word verwezen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano en Jennifer Zuppiroli, , "Asylum Information Database - Country Report - Spain", <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, laatste update op 20.03.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 54). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje

anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat de betrokkene slechts één vriend in Europa heeft die in België verblijft doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Spanje. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

We wensen te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Spaanse instanties stemden op 17.02.2020 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Spanje een verzoek voor internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Spaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Spaanse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport spendeert aandacht aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")- voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 34). Het rapport meldt dat de Spaanse overheid in januari 2019 werd veroordeeld omdat asielzoekers, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, opvang geweigerd werden. Als gevolg hiervan heeft het ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid een richtlijn uitgevaardigd om verzoekers van internationale bescherming niet uit te sluiten van opvang indien ze Spanje hebben verlaten om verder te reizen naar een ander land ("the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country. , pagina 34) Verder word gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit

geeft aan de registratie van deze personen (pagina 34, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application").

Het rapport meldt dat de toename van verzoeken voor problemen kan zorgen bij het bekomen van opvang maar dat dit niet ten koste gaat van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

In het rapport wordt gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 23) maar we wensen op te merken dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 34, cfr. supra).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", p. 64).

De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor melding van mentale gezondheidsproblemen. In de tussenkomsst van zijn advocaat wijst hij tevens op gezondheidsproblemen.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse autoriteiten via een later te bepalen luchthaven (4).”

Op 23 juli 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in in het Verenigd Koninkrijk.

Op 20 augustus 2020 richtten de Britse autoriteiten een terugnameverzoek aan België.

Op 25 augustus 2020 deelden de Spaanse autoriteiten aan de gemachtigde mee dat België naliet binnen termijn verzoeker over te dragen aan Spanje, zodat Spanje niet langer de verantwoordelijke lidstaat is.

Op 31 augustus 2020 verklaarde België zich akkoord met het terugnameverzoek van het Verenigd Koninkrijk.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Spaanse autoriteiten oorspronkelijk op 17 februari 2020 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek van verzoeker en het terugnameverzoek van de gemachtigde inwilligden.

In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Verordening 604/2013/EU, dat luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Verordening 604/2013/EU bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en

gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

In principe verstreek dan ook de overdrachtstermijn op 18 augustus 2020. Echter naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat nog voor de zes maandentermijn voor overdracht aan Spanje verstreek, verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende in het Verenigd Koninkrijk op 23 juli 2020, dat het Verenigd Koninkrijk vervolgens een terugnameverzoek heeft gericht aan België op 20 augustus 2020, dat Spanje vervolgens aan België op 25 augustus 2020 liet weten de overdracht niet langer te aanvaarden omdat de overdracht (door België) niet tijdig was gebeurd en dat België op 31 augustus 2020 vervolgens aan het Verenigd Koninkrijk had laten weten akkoord te gaan met de terugname. Hiervan werden ook stavingstukken gevoegd.

Ter zitting van 18 maart 2021 wierp de waarnemend voorzitter op dat volgens die informatie België blijkbaar erkende de verantwoordelijke lidstaat te zijn. Verweerder ontkende dit evenwel ter zitting aangezien naar zijn informatie vervolgens het Verenigd Koninkrijk had nagelaten om verzoeker binnen de termijn van zes maanden over te dragen aan België en evenmin de Belgische autoriteiten heeft geïnformeerd dat de termijn naar 12 of 18 maanden zou moeten verlengd worden omdat verzoeker zou gevangengezet of ondergedoken zijn. Bijgevolg is het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk geworden. De Raad is ter zitting van 18 maart 2021 ingegaan op het verzoek om uitstel van verweerder teneinde hierover meer details te kunnen verstrekken.

Daags na de zitting van 18 maart 2021 maakte de gemachtigde een schrijven over aan de Raad waarin wordt uiteengezet dat de termijn voor het Verenigd Koninkrijk om verzoeker naar België over te dragen zes maanden bedroeg vanaf de dag volgend op het terugnameakkoord, dus vanaf 1 september 2020. De gemachtigde bevestigt dat verzoeker niet werd overgedragen binnen de termijn van zes maanden en dat zij evenmin op de hoogte zijn gesteld van een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Britse autoriteiten conform artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening. Zij concluderen dat verzoeker bijgevolg niet langer kan worden overgedragen aan België en België niet kan beschouwd worden als de verantwoordelijke lidstaat. Tegelijk stipt de gemachtigde aan dat sedert de Brexit het Verenigd Koninkrijk geen deel meer uitmaakt van de lidstaten die gebonden zijn door de Dublin III-verordening en als derde land dient te worden beschouwd en dus dat verzoeker zich sedert 1 januari 2021 in een derde land bevindt. Dit schrijven werd aan de raadsman van verzoeker overgemaakt door de griffie van de Raad op 22 maart 2021.

Ter zitting van 19 april 2021 heeft de waarnemend voorzitter deze informatie aan een tegensprekelijk debat voorgelegd. De raadvrouw van verzoeker verklaart dat de dominus litis heeft getracht verzoeker te lokaliseren op Belgisch grondgebied wat niet is gelukt. Er is een vermoeden dat verzoeker zich nog in het Verenigd Koninkrijk bevindt. Toch dringt de raadsvrouw aan op een vernietiging van de bestreden beslissing voor het geval verzoeker toch ineens op het Belgisch grondgebied zou opduiken wegens het terugnameakkoord van 31 augustus 2020 van België. Verweerder stelt ter zitting dat door de handelingen van verzoeker het Dublinsysteem wordt uitgehold en er tegenstrijdige signalen worden gegeven. Hij vraagt zich af welke impact België op de rechtstoestand van verzoeker nog kan hebben. Verweerder is van oordeel dat verzoeker geen belang meer heeft bij zijn beroep en België sowieso niet bevoegd is.

De Raad stipt aan dat het Hof van Justitie (hierna verkort het Hof) in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, *Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 stelde dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de in principe verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, en er geen rechtmatige verlenging van de termijn heeft plaats gevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat. Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun

verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat ter zitting de raadvrouw van verzoeker niets inbrengt tegen de informatie van de gemachtigde dat verzoeker na het terugnameakkoord van België van 31 augustus 2020 door het Verenigd Koninkrijk, op dat ogenblik wel degelijk nog behorende tot de lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening, niet werd overgedragen binnen de vereiste termijn en dat evenmin een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn door het Verenigd Koninkrijk aan België werd bekend gemaakt, waartoe zij nochtans verbonden zijn op grond van artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De lidstaat die om een van de in artikel 29, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokken persoon of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit opschortende werking heeft, stelt de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de andere uit Verordening (EU) nr. 604/2013 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 29, lid 2, van die verordening bij de verzoekende lidstaat.”

De raadvrouw erkent ter zitting dat de dominus litis er niet in geslaagd is verzoeker op het Belgisch grondgebied te lokaliseren en stelt te vermoeden dat verzoeker zich nog in het Verenigd Koninkrijk bevindt. Hiermee heeft de raadvrouw van verzoeker niet op succesvolle wijze weerlegd dat het Verenigd Koninkrijk ondertussen de verantwoordelijke lidstaat is geworden voor het beschermingsverzoek dat verzoeker daar heeft ingediend op 23 juli 2020. Waar de raadvrouw van verzoeker vraagt alsnog de bestreden beslissing te vernietigen voor het geval verzoeker hier nog zou opduiken als gevolg van het terugnameakkoord van 31 augustus 2020, maakt zij volledig abstractie van de informatie die de gemachtigde heeft verschaft volgend op het verdere verloop na dit Belgisch terugnameakkoord en het bepaalde in artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014.

Hoe dan ook houdt het thans bestreden overdrachtsbesluit een beslissing in van 10 maart 2020 waarin wordt gesteld dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is. Het blijkt evenwel duidelijk uit de door de gemachtigde voorgelegde stukken bij de actualisatie van 8 maart 2021 dat Spanje ondertussen de overdracht door België niet langer aanvaardt omdat België destijds niet tijdig was overgegaan tot de overdracht van verzoeker aan Spanje, hetgeen geleid heeft tot het destijds accepteren door België van het terugnameverzoek van het Verenigd Koninkrijk. Spanje heeft dit aan België gecommuniceerd bij schrijven van 25 augustus 2020. Er blijkt dan ook uit het geheel van de informatie dat de gemachtigde niet langer beoogt verzoeker naar Spanje over te dragen, zodat verzoeker zijn beroep tegen het huidig overdrachtsbesluit doelloos is geworden.

Bijkomend heeft de waarnemend voorzitter ter zitting ook gewezen op de terechte opmerking van de gemachtigde in hun schrijven van 19 maart 2021 dat het Verenigd Koninkrijk naar aanleiding van de Brexit sedert 1 januari 2021 geen deel meer uitmaakt van de lidstaten die gebonden zijn door de Dublin III-verordening en als derde land moet beschouwd worden. Verzoeker bevindt zich sedert 1 januari 2021 inderdaad in een derde land. De waarnemend voorzitter wijst dienaangaande op het bepaalde in artikel 19 van de Dublin III-verordening.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De in artikel 18, lid 1, gespecificeerde verplichtingen komen te vervallen indien de verantwoordelijke lidstaat, bij een verzoek tot over- of terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), kan aantonen dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.”

Een verzoek dat na de in de eerste alinea bedoelde periode van afwezigheid wordt ingediend, wordt beschouwd als een nieuw verzoek dat leidt tot een nieuwe procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald.”

Hieruit blijkt aldus dat aangezien niet betwist is dat verzoeker zich ondertussen meer dan drie maanden buiten het toepassingsgebied ratione loci van de Dublin III-verordening bevindt, ook om die reden niet kan aangenomen worden dat Spanje nog de verantwoordelijke lidstaat zou zijn voor de behandeling van verzoekers beschermingsverzoek. Indien verzoeker nog zou opduiken in België, situatie waarnaar de raadvrouw van verzoeker ter zitting verwijst, dan zou dit conform artikel 19, 2, tweede lid van de Dublin III-verordening als een nieuw verzoek moeten worden beschouwd dat leidt tot een nieuwe procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald.

Ook om die redenen heeft verzoeker geen actueel belang bij een eventuele vernietiging van de huidige bestreden beslissing. Dienaangaande gedraagt de raadvrouw van verzoeker zich ter zitting naar de wijsheid van de Raad. Op die wijze toont zij geen actueel belang aan voor verzoeker. Verweerder bevestigt ter zitting dat artikel 19 van de Dublin III-verordening thans toepassing vindt en stelt dat verzoeker geen actueel belang meer heeft bij het beroep.

Het huidig beroep is doelloos en verzoeker toont geen actueel belang aan.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES